

Kinepolis Antwerpen
woensdag 31 juli 2019

foto © CinÃ©art

Recensie:

'Journalisten zijn pannenkoeken maar wij zijn kampioen.' Het is maar een van de geweldige liedjes die we Diego Maradona en zijn teamgenoten a capella horen zingen in de kleedkamer na een zege. Andere pareltjes zijn: 'Argentinië wordt kampioen. We dragen dit op aan de hoeren.' en 'Mama mama, ik heb Maradona gezien en ik ben verliefd geworden.'

85.000 toeschouwers waren er toen Maradona aankwam om voor Napoli te spelen, bij zijn vertrek was ie alleen. Het toont het enorme contrast aan tussen een ster die feestelijk binnengehaald wordt en keihard uitgespuwd wordt op het einde. De voetbalster wou nochtans al eerder vertrekken. Maar hij mocht niet gaan van voorzitter Corrado Ferlaino nadat Napoli voor de eerste keer kampioen werd. Het jaar erop werd ie met de ploeg voor de tweede keer kampioen maar op persoonlijk vlak was het niet goed voor Maradona dat ie moest blijven. De druk van pers en publiek, hij werd als God beschouwd door de Napolezen, deden hem de das om. Aan verleidingen zoals prostituees en cocaïne kon ie niet langer weerstaan.

Dat maakte hem kwetsbaar waardoor ie in de invloedssfeer van de camorra, de geheime organisatie in Napels terecht kwam wiens clan hem tot het WK 1990 steunde. Tijdens de halve finale moest Maradona in Napels spelen voor de Argentijnse ploeg tegen Italië. Toen hij daar een penalty moest trappen, wist ie dat het kiezen was tussen zijn thuisland of het land waar ie al jaren in speelde. Maradona scoorde. Gevolg: de Italianen voelden zich gekrenkt en namen het hem kwalijk dat ze uitgeschakeld werden door een voetbalster die ze als deel van hen beschouwden, als hun God.

Dat de sfeer grimmig kon zijn in het Italiaanse voetbal, wist Maradona nochtans al vroeg in zijn carrière. Zo waren er de koren van Juventus in het stadion die het hadden over: 'Napoli was je', 'cholera lijders', enz. Å In die tijd waren er dan ook spanningen tussen het Noorden van Italië en het armere zuiden van het land. Het eerste kippenvelmoment bij het zien van deze documentaire maken we dan ook mee wanneer het team wint van Juventus, terwijl bijna parallel Napels op sociaal maatschappelijk vlak uit het dal begint te klimmen en aantrekkelijker wordt om er te gaan wonen en werken. Het tweede kippenvelmoment is de Mundial in 1986.

Om de mythe te begrijpen rond Maradona moet je naar dat WK kijken toen Argentinië won van Engeland, kort na de Falkland Oorlog, wat deze confrontatie extra geladen maakte. 2 goals scoorde Maradona. 1 die eigenlijk hands was, maar de scheids- en lijnrechter hadden het niet gezien omdat het zo snel ging, terwijl de tweede goal het resultaat was van magistraal dribbelen over een afstand van 60 m. waarin ie vijf spelers van Engeland te slim af was. Tegenwerking gaf hem brandstof om te knokken tegen tegenslag, en te blijven vechten. Op pure mentale kracht, won ie met zijn makkers van Engeland. Mentale kracht waar ie later toch niet onkwetsbaar zou worden wanneer ie naar de drugs greep.

Argentinië was nochtans maar nipt door de voorrondes voor het WK van 1986 geraakt maar steeg boven zichzelf uit. Heel even vermeldt de documentaire ook dat het team de Belgen opzij zette in de kwartfinale. Å Maradona was intelligent. Over de sport die hij beoefende tekenen we het volgende op: 'Voetbal draait om de tegenspeler letterlijk op het verkeerde been zetten. Het is het spel van de misleiding.' Maar hij miste wat fysieke kracht waar hij met zijn toenmalige personal coach

Fernando Signorini aan werkte (o.a. door op de loop piste te lopen). Maradona heeft dus in Italië zijn techniek en snelheid geperfectioneerd al leed ie aan ischias, pijn in de onderrug en moest ie daarvoor behandeld worden.

Maradona is twee mannen in één. Diego aan de ene kant is de onzekere jongen, Maradona is de ster, die de pers toespreekt, die wél zelfzekerheid uitstraalt, een typetje eigenlijk dat op den duur ook de microfoon neemt en de voetballers uit zijn eigen team in de kleedkamer gaat interviewen. Het is de Maradona die ook op privévlak het steeds meer begint te halen van de echte Diego en de roem "de rust die hem door de voorzitter van Napoli en de fans niet gegund werd - die hem uiteindelijk de das om deden en deed grijpen naar cocaïne.

Maradona zocht volgens deze documentaire rust in Napoli toen ie van Barcelona kwam. Daar had ie letterlijk op het einde van seizoen 1983-1984 gevochten op het veld tegen de teamspelers van Athletic Bilbao nadat ie getackled was en bijna de ganse match zowel van Bilbao-supporters als voetballers racistische opmerkingen had moeten incasseren. Toen Napoli onder Maradona kampioen speelde, betekende dat de stad twee maanden blauw kleurde en feestte. Of hoe gespleten Italiaanse voetbalfans altijd zijn omgegaan met de voetbalster in twee compleet tegenovergestelde reacties: zij die hem uitspuwen aan de ene kant, en zij die hem op handen dragen aan de andere kant.

Al bij zijn aankomst in Napoli na zijn carrière bij Barcelona is er erg veel media-aandacht voor Maradona die op dat moment een van de duurste voetbaltransfers op zijn naam heeft staan. Een vol stadion en een overvolle persruimte tijdens een persconferentie zijn daar onder andere het gevolg van. Daar al luiden de eerste kritische opmerkingen via een journalist die vraagt naar Maradona's mening dat ie met crimineel geld van de camorra betaald zal worden.

De Italiaanse media smullen niet alleen van Maradona's coke- en prostitutieverslaving die ze breed uitsmeren om zo de val van de voetballegende de bespoedigen. Ook de twee vrouwen in zijn leven, bezorgen hem heel wat media-aandacht. Zo is er net voor de Mundial in 1986 begint het verhaal van Cristiana Sinagra. Zij laat zich door de kranten interviewen wanneer ze net bevallen is van Diego Armando Maradona Sinagra. Het is Maradona's zoon, het resultaat van een korte affaire. Maradona ontkent dat ie de vader is in de jaren '80 maar zal vele jaren later na zijn profcarrière zijn volwassen zoon toch in de armen sluiten.

Maradona leerde Claudia Villafañe kennen toen zij 15 was en hij 16. Met haar heeft ie twee dochters: Dalma Nerea en Gianinna Dinorah. Drugs hebben Maradona getekend, en betekenden het einde van zijn voetbalcarrière toen ie positief testte op het WK in 1994. In amateurbeelden zien we hem nadien nog een potje voetballen op straat. Maar qua beweging stelt het nog nauwelijks wat voor: Maradona is stevig bijgekomen en is zijn goede fysiek zo goed als kwijt. In een TV interview is ie zeer emotioneel over zijn druggebruik en vertelt hij dat ie psychologische hulp gezocht heeft.

Diego Maradona is een zeer goede documentaire die Asif Kapadia die ook tekende voor Amy regisseerde. De muziek is van Antonio Pinto. De prent slaagt erin om ons maar liefst twee keer kippenvel te bezorgen, wellicht ook omdat het verhaal verteld wordt vanuit de underdogpositie waar Maradona en zijn team destijds in zaten. Al snel voel je dan ook sympathie "ook al zijn we verre van voetbalfans " voor deze sportfiguur en zijn team. Enig puntje van kritiek: het lettertype, de begin- en endcredits staan qua look and feel haaks op de wat vale, soms zelfs erg onscherpe beelden uit de jaren '80 en '90. Dat Kapadia op basis van 500 uur origineel archiefmateriaal tot dit eindresultaat is gekomen, in combinatie met off screen commentaarstemmen van Maradona zelf en de belangrijkste hoofdrolspelers in het persoonlijke en professionele leven van de man, is indrukwekkend.

Drie en een halve ster voor Diego Maradona omdat het een degelijke documentaire

over de rise and fall van een ster, een halve ster erbij voor het lied: 'Journalisten zijn pannenkoeken.' Er schuilt wel wat waarheid in die zin.

< Bert Hertogs >